

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Свиленград, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. И.ова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20245620200047 по описа за 2024
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 23-0351-000456 от
28.09.2023 година на ВПД Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР –
Хасково, с което на Ф. Б. К. с ЕГН ***** от
*****, със съдебен адрес: град Свиленград, ул.
„Димитър Благоев” № 4 б, област Хасково, чрез адвокат И. Д., за нарушение
на чл. 150 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено
административно наказание „Глоба” в размер на 300 лв.

Жалбоподателят Ф. Б. К. чрез процесуалния си представител – адвокат
И. Д., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен и
неправилен, поради допуснати процесуални нарушения и издаден в
противоречие със закона, не били налице субективният и обективният
елементи от състава на нарушението, фактическата обстановка била неясна,
непълна и невярна, а наложено наказание било несправедливо. Твърди се, че

жалбоподателят не бил извършил процесното нарушение. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят Ф. Б. К., не се явява. За него се явява адвокат Д., който пледира пред настоящия Съдебен състав за отмяна на НП, тъй като ВПД Началникът на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково не бил териториално компетентен да издаде обжалваното НП, тъй като деянието било извършено на територията на община Харманли. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажира писмено доказателство.

Административнонаказващият орган (АНО) и издател на обжалваното НП (въззиваемата страна) - ВПД Началникът на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 31.08.2023 година срещу 01.09.2023 година във връзка със специализирана полицейска операция по линия Миграция и по разпореждане на Оперативния дежурен на РУ – Свиленград, дежурният автопатрул в състав свидетеля Г. М. Д. и колегата му В. Н. А. (служители на РУ – Свиленград) са изпратени да изпълняват служебните си задължения по охрана на обществения ред и контрол на безопасността на движението на територията на РУ – Харманли под ръководството на Оперативния дежурен на РУ – Харманли. В тази връзка изграждат контролен пункт за проверка на моторни превозни средства (МПС) на второкласен път № 76, при км. 64+000, на разклона за село Рогозиново, което е на територията на община Харманли, област Хасково. Около 00.10 на 01.09.2023 година спират за проверка

движещото се в посока от град Харманли към село Рогозиново МПС – лек автомобил марка „Мерцедес“, модел Б 200 ЦДИ с държавен регистрационен номер***** – собственост (видно от справката от АИС – КАТ) и управляван от жалбоподателя К.. При извършената проверка К. не представя Свидетелство за управление (СУ) на МПС. Проверка правоспособността на К., полицейските служители извършват чрез ОДЧ при РУ – Свиленград и чрез служебния таблет, при която установяват, че К. не притежава СУ на МПС.

На посочената дата и предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Г. М. Д. – Старши полицай в Група „Охранителна полиция“ в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, идентична с Младши инспектор (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя против жалбоподателя Ф. К. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АД с бланков № 025481. Това процесуално действие извършва и с участието на колегата си В. Н. А.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с управлението на МПС без да е правоспособен водач, както и на обстоятелствата по извършването и откритието му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП, която вписва за нарушена. АУАН е предявен на жалбоподателя - нарушителя К., който сочи че няма възражения против констатациите в Акта. АУАН е връчен срещу подпис на жалбоподателя.

За констатираното нарушение свидетелят Д. съставя Сведение.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок постъпва Възражение, в което жалбоподателят сочи, че не бил извършил нарушението. Във връзка с Възражението е извършена проверка, която констатира, че процесният АУАН е съставен законосъобразно, поради което следва да се издаде НП, която констатация е обективизирана в Становище на служител на РУ - Свиленград.

Сезиран с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, ВПД Началникът на Група „Охранителна полиция“ при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 23-0351-000456 на 28.09.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната

квалификация на нарушението, дадена от контролния орган – чл. 150 от ЗДвП и налага на жалбоподателя административно наказание „Глоба” в размер на 300 лв. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 05.01.2024 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана (в същия смисъл е и информацията, налична в Справката за нарушител/водач и Картона на НП). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя да съставя АУАН за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР и Заповед № 1253з-160 от 30.05.2022 година на ВПД Директора на ОДМВР - Хасково, вземайки предвид факта, че Г. М. Д. заема длъжността „Старши полицай в Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, идентична с Младши инспектор.

Видно от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР, Началниците на Групи „Охранителна полиция” при РУ към ОДМВР имат право да издават НП по ЗДвП за нарушения. От Писмо с рег.№ 35 1000-379 от 17.01.2024 година е видно, Николай Анастасов Анастасов е назначен на длъжността „ВПД Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково”, считано от 31.08.2023 година.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че К. не притежава СУ на МПС, както и че има четири наложени административни наказания за същото нарушение – чл. 150 от ЗДвП и няма налагани принудителни административни мерки.

Представена е и е приета Декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, видно от която К. има съпруга и две ненавършили пълнолетие деца, не работи и притежава 2 броя МПС.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградския Районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач и от Писмо с вх.рег.№ 568 от 19.01.2024 година, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на финансовата санкция.

АУАН е съставен от компетентен орган съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3.4, вр. т. 2.2 от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година е налице оправомощаване в полза на полицейски органи в структурите на „Охранителна полиция” при РУ в състава им. Видно от Заповед № 1253з-160/30.05.2022 година е налице и изрично оправомощаване в полза на актосъставителя Г. М. Д., преминал успешно изпит за проверка на знанията по ЗДвП - полицейски орган от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 01.09.2023 година актосъставителят Г. М. Д. е заемал длъжността „Старши полицай в Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, идентична с Младши инспектор т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а Група „Охранителна полиция” е структурно звено и част от състава на МВР. В тази насока е и изявлението на свидетеля Д., направено в открито съдебно заседание, проведено на 19.02.2024 година. Предвид изложеното актосъставителят Г. Д. безспорно се явява длъжностно лице от службите за

контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. В този ред на мисли за пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че обстоятелството, че актосъставителят се води към списъчния състав на РУ - Свиленград, а е съставил Акт на територията на община Харманли, която попада под териториалния обхват на РУ - Харманли, не преодолява компетентността на актосъставителя, тъй като както РУ - Свиленград, така и РУ - Харманли са управления към ОДМВР - Хасково, следователно в правомощието на свидетеля Д. е да съставя Актове в териториалния обхват на ОДМВР – Хасково, тъй като в Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година, в т. 1.3, вр. т. 2.2 изрично е посочено, че служителите на съответната ОДМВР съставят АУАН в рамките на обслужваната територията, т.е. в рамките на територията, обслужвана от ОДМВР – Хасково в конкретния случай. Ето защо не е необходимо да има Заповед за командироване на служителите.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Не се спори, че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на МПС включва всяко действие по упражняване на контрол върху същото, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелят е категоричен, че именно К. е бил водач на процесното пътно превозно средство (ППС), тъй като именно той го е управлявал и на него е съставен АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. Жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че именно той е бил водач на процесното МПС. Т.е. този факт не се оспорва от самия жалбоподател, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът привежда следващите правни съображения, идентични с тези, наведени от адвокат Д. в плодоарията му пред настоящия Съдебен състав:

Основателно е отправеното възражение от страна на процесуалния представител на жалбоподателя относно липсата на компетентност на АНО.

Въпросът за компетентността на АНО е от основно значение за установяването на законосъобразността на НП. По тази причина на служебно установяване от страна на Съда подлежат всички форми на компетентността на АНО - Материална или Предметна компетентност (органът да може да издава валидни административни и други юридически актове само в кръга на материята, която му е предоставена като правомощия), - Териториална компетентност, свързана с пространствените граници, в които органът може да действа редовно; - Времева компетентност, която гарантира, че административният акт ще бъде валиден единствено в рамките от време, когато органът е овластен да упражнява властническите си правомощия, - Персонална компетентност, която е свързана с определянето на точното длъжностно лице, което може да направи волеизявление, възплаващо се в административния или друг юридически акт. В случая правно валидно ще действа единствено онова длъжностно лице, на което са делегирани властнически правомощия към датата на издаването на акта. Тези четири вида компетентност трябва да съществуват едновременно, кумулативно. Отсъствието само на една от тях води до недействителност на акта, поради което тя трябва да се обследва в четирите й измерения служебно от Съда и без да е бил повдигнат изрично въпросът за нейното наличие от страна по спора.

В конкретния случай не е доказана териториалната компетентност на АНО.

Съгласно разпоредбата на чл. 48, ал. 1 от ЗАНН, Административнонаказателната преписка (АНП) се разглежда от АНО, в чийто район е било извършено нарушението. Неспазването на териториалната компетентност прави всички действия и актове на органа нищожни, в т.ч. и издаденото НП. Действително, съгласно цитираната по-горе Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР, на Началниците на Групи „Охранителна полиция” при РУ към ОДМВР, са предоставени правомощия по силата на чл. 189, ал. 12 от ЗДвП, но издалият на атакуваното НП е с териториална компетентност Община – Свиленград и Община – Любимец, тъй като РУ – Свиленград обслужва именно тези две Община; но

от описанието в обстоятелствената част на АУАН и НП и от разпита на свидетеля се установява, че вмененото на жалбоподателя нарушение е извършено на територията на Община – Харманли – видно от справките в картите, находящи се в официалните интернет страници на Агенция „Пътна инфраструктура” и на Община – Харманли става ясно, че второкласен път № 76 и по-точно км. 64+000, т.е. разклонът за село Рогозиново, попада в територията на Община – Харманли, тъй като от км. 41 до км. 67 посоченият път се намира на територията на Община – Харманли. Нарушението, във връзка с което е издадено процесното НП е извършено на територията на Община - Харманли, което е в териториалния обхват на дейност на РУ - Харманли и определя териториалната компетентност на нейните служители да издадат НП за процесното нарушение.

При това положение се споделя изцяло доводът на процесуалния представител на жалбоподателя, че АНО не е компетентен да реализира административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. Констатираната липса на териториална компетентност по отношение на АНО съставлява самостоятелно основание за отмяна на обжалваното Н П като незаконосъобразно, т.е. опорочено е цялото административнонаказателно производство, което според съдебната практика е съществено процесуално нарушение и се явява достатъчно основание за отмяна на НП. Предвид изложеното Съдът не намира за необходимо да обсъжда другите три вида компетентност по отношение на АНО.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 400 лв. за адвокатски хонорар съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал

отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на Дирекцията, е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само Дирекцията е юридическо лице и съгласно § 1, т. 6 от ДР на АПК те следва да се поемат от юридическото лице, в структурата на което е административният орган), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР - Хасково да заплати сторените в настоящото производство разноски – по аргумент от чл. 37, ал. 2 от ЗМВР.

В случай че не се възприеме изложената теза на настоящата Съдебна инстанция за отмяна на обжалваното НП, то се излагат следните съображения:

При този вариант на разсъждение Съдът би приел, че обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна и че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя. За пълнота на настоящото изложение би следвало да се посочи, че разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН сочи, че преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява Акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства, като разследването може да бъде възложено и на други длъжностни лица от същото ведомство. Видно е, че АНО е изпълнил задълженията си относно преценка на възраженията и събраните доказателства, и изясняване на спорните факти и обстоятелства във връзка с Възражението на жалбоподателя - изготвено е било Становище от

20.09.2023 година от Полицейски инспектор в Звено „Пътен контрол” Веселин Станков относно съставения АУАН, с което е направено предложение да бъде издадено НП. Следва също да се отбележи, че при издаване на НП, АНО е обвързан от разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН относно съдържанието му и няма задължение да се произнася изрично, в самото НП, по направените възражения; т.е. самото обсъждане от страна на АНО на възраженията не е задължително да съставлява реквизит на издаденото от него НП.

Съдът би приел, че са спазени предвидената форма и процесуален ред като констатиращият и санкционният актове биха имали необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение би било описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Налице би било пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена.

Действително в АУАН не са посочени дата на раждане и личен адрес на В. А., но Съдът би приел, че тези реквизити следва да са налични в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена и местоработата му би било налице пълно индивидуализиране на посочения свидетел и не би бил наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. От друга страна констатираните пропуски не биха представлявали съществени процесуални нарушения, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не би било налице. По същите съображения не би било налице съществено процесуално нарушение предвид факта, че в НП не е посочена областта, където е адресът на жалбоподателя.

Спазена би била изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП.

НП би било издадено от компетентен орган съгласно чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „ВПД Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград при ОДМВР – Хасково”.

Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание, поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение, от категорията на съществените такива.

Правилна би била и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение.

Вменено е на жалбоподателя нарушение, а именно: по чл. 150 от ЗДвП, консумиращо административно наказателен състав с квалификация по чл. 177, ал. 1, т. 2, предложение първо от ЗДвП, а именно хипотезата – управление на МПС без да притежава СУ на МПС, като АНО е приел, че лицето – водач, е неспособен. Така направеният извод би бил правилен и законосъобразен. Разрешаването на настоящия правен спор, би се свело до преценката правоспособен ли е бил водачът Ф. К. или не, към релевантната дата на проверката.

С разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП се установява императивно изискване, предвиждащо участващите в движението ППС да се управляват единствено от правоспособни водачи. Съгласно трайното разбиране в съдебната практика правоспособността се разбира като призната по съответния нормативен ред съвкупност от теоретични знания и практически умения и подготовка, които позволяват на дадено лице да упражнява дадено занятие, професия или дейност (така в Тълкувателно решение № 31 от 16.10.1969 година по н.д.№ 29/1969 година, ОСНК на ВС).

В съответствие с изложеното и предвид приетият за доказан факт, че жалбоподателят не притежава СУ, Съдът би приел че същият е бил неспособен водач. Обратни доказателства, опровергаващи този извод, не се ангажирани от жалбоподателя.

Събраните по делото доказателства биха установили отрицателния факт на неговата неспособност като водач и изначалната липса на СУ на МПС към календарната дата, посочена в АУАН и НП (01.09.2023 година), на която доказва се и жалбоподателят Ф. К. е управлявал

лек автомобил. Предвид така установените фактически обстоятелства, Съдът би приел, че с действията си по управление на МПС, без да е притежавал СУ на МПС, същият е проявил противоправно поведение, което се явява в пряк разрез с императивното изискване на чл. 150 от ЗДвП. С това свое деяние жалбоподателят е консумирал състава на административно нарушение по чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП в първата хипотеза от предвидените: „без да е правоспособен водач,“, т.е. предложение първо на цифрово цитираната административнонаказателна и санкционна норма. На това правно основание, следователно и правилно би бил наказан. Тази именно правна квалификация е възприел и АНО и последната би била вярна, съответства на фактите, визирани в обстоятелствената част на НП. Поради това, решаващият Съдебен състав би формирал правен извод, че управлявайки МПС без да притежава СУ в нарушение на изискванията на чл. 150 от ЗДвП жалбоподателят е осъществил признаците от обективната страна на състава на нарушение по чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

Налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл, съзнавайки естеството на забраната, както и обективния факт на отсъствието на СУ за МПС. Т.е. жалбоподателят К. е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. От тук би се разкрил и пряко целеният резултат – настъпването на общественоопасните последици – управление на МПС без СУ.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не би иразкрило обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не б и съставлявало маловажен случай. Отделно от това

съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН. Поради това биха липсвали предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно.

Който управлява МПС без да е правоспособен водач се санкционира от разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, която предвижда Глоба от 100 лв. до 300 лв.

Административното наказание за нарушението би било правилно и законосъобразно определено по вида си, но не и по размера си, индивидуализиран в максималния такъв, предвиден в закона. При индивидуализацията АНО не е посочил основанията си за да го наложи в максималния размер, предвиден от разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, вр.чл. 27, ал. 2 от ЗАНН и т. 1 от ППВС № 10/28.09.1973 година. Действително обществената опасност на деянието е завишена, тъй като се управлява МПС от неправомерно лице, което води до рискове за живота и здравето на другите участници в движението. Но за разлика от нея обществена опасност на дееца не е завишена, тъй като по делото не се констатира наличие на друго идентично нарушение или на нарушение по ЗДвП (наличието на извършени идентични нарушения преди около 8 години не би променило горните изводи на Съда) и предвид факта, че не е възпрепятствал или направил опит да осуети проверката. Отегчаващи отговорността обстоятелства не се установиха. По делото са налични доказателства за влошеното финансово и материално положение на жалбоподателя – безработен е видно от служебно извършената Справка за трудовите му договори и от Декларацията за семейно и материално положение и имотно състояние, от която става ясно и, че дължи издръжка на две ненавършили пълнолетие деца и че съпругата му също не работи. Предвид изложеното и обстоятелството, че фактическият състав на процесното административно нарушение разкрива белезите на формално, а не на резултатно деяние, поради което липсата или наличието на вредоносни последици е ирелевантно за правната му квалификация, а има значение едва при определяне на административното наказание, би следвало в настоящия случай размерът на наказанието да се намали до минималния законоустановен такъв. Съдът достигна до този извод и предвид факта, че по делото липсват каквито и да било данни защо АНО е наложил наказание именно в размер на 300 лв. Така редуцираният размер на наказанието, Съдът

би намерил за правилен и необходим за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Изложената фактическа обстановка, обективизирана в АУАН и възприета от АНО в НП по отношение на посоченото нарушение, би се установила от писмените доказателства и от показанията на разпитания в съдебно заседание, проведено на 19.02.2024 година свидетел Г. М. Д.. Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на Г. М. Д.. С правна преценка за достоверност, Съдът би кредитирал и писмените доказателства, приложени в АНП и допълнително представените, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса (както вече бе посочено). Същите биха се ценили по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

По разноските:

В случай на изменение на размера на наложената Глоба, искането на жалбоподателя за присъждане на разноски би било частично основателно до размера от 266.67 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 23-0351-000456 от 28.09.2023 година на ВПД Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, с което на Ф. Б. К. с ЕГН ***** от село Шишманово, област Хасково, за нарушение на чл. 150 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 300 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА ОДМВР - Хасково с адрес: град Хасково, бул.„България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на Ф. Б. К. с ЕГН ***** от *****, сумата от 400 лв., представляваща извършените от последния разноски за адвокатско възнаграждение по АНД № 47/2024 година по описа на Районен съд –

Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____